

LBRIS

We know
books

CLIVE CUSSLER

URMĂRIREA

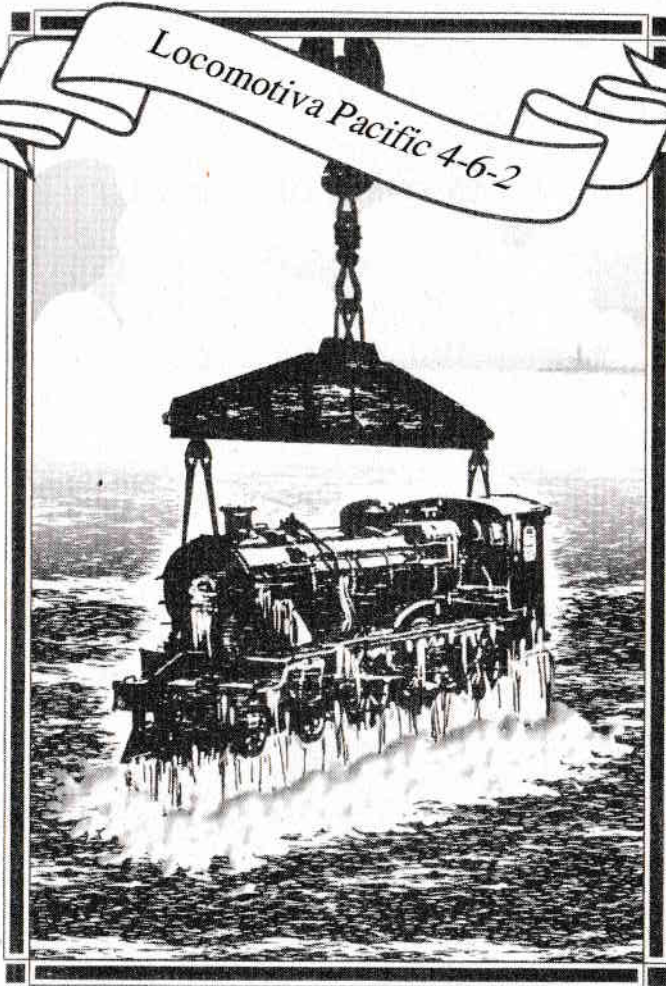

editura rao

LBRIS

We know
books

O FANTOMĂ DIN TRECUT

Locomotiva Pacific 4-6-2

15 APRILIE 1950

LACUL FLATHEAD, MONTANA

Ieși din adâncuri ca un monstru îngrozitor dintr-o mare din mezozoic. Un strat de mazăgă verde acoperea cabina mecanicului și cazanul, în vreme ce un nămol maro-cenușiu de pe fundul lacului se prelingea și se desprindea de pe roțile de tracțiune care aveau un diametru de doi metri, apoi cădea cu zgomot în apele reci ale lacului. Urcând încetîșor deasupra suprafeței apei, vechea locomotivă cu aburi atârna preț de o secundă de cablurile unei macarale gigantice, care era montată pe o barjă din lemn. Încă vizibil sub nămolul care picura de pe locomotivă, chiar sub fereastra laterală a cabinei mecanicului se putea citi numărul 3 025.

Construită de către Compania de Locomotive Baldwin din Philadelphia, Pennsylvania, locomotiva cu numărul 3 025 ieșise din fabrică pe 10 aprilie 1904. Clasa „Pacific“ era destul de comună pentru capacitatea ei, și locomotiva cu aburi cu roți supradimensionate putea să tracteze zece vagoane de oțel pline cu pasageri pe distanțe mari, la o viteză de o sută patruzeci și cinci de kilometri la oră. Era cunoscută drept 4-6-2 datorită dispozitivului cu patru roți de direcție situate în față, chiar îndărătul grătarului¹, a celor șase roți de tracțiune masive situate sub cazan și a celor două roți de susținere, mai mici, montate sub cabina mecanicului.

¹ Numit și plug, rolul acestuia era de a înlătura potențialele obiecte aflate pe șine. (n.tr.)

Echipajul de pe barjă privea transpus cum operatorul macaralei își manevra levierul și ridica ușurel vechea locomotivă cu numărul 3 025 pe puntea principală, care, cu greutatea ei, împinse barja cu șapte, opt centimetri mai adânc în apă. Aceasta rămase așa aproape un minut, apoi șase bărbați ieșiră din starea de reverie și deconectară cablurile.

– Este într-o stare remarcabil de bună după ce a stat în apă timp de aproape cincizeci de ani, murmură șeful operațiunii de recuperare de pe barja veche și uzată, care era aproape la fel de bătrână ca și locomotiva.

Încă din anii '20 fusese utilizată în operațiunile de dragare a lacului și a afluenților din zonă.

Bob Kaufman era un bărbat bine făcut, prietenos, gata oricând să răspundă cu un hohot de râs la cea mai neînsemnată glumă. Cu chipul roșcovan de la orele lungi petrecute în bătaia soarelui, avea douăzeci și șapte de ani de când lucra pe barjă. Cum împlinise șaptezeci și cinci de ani, ar fi putut să se fi pensionat cu multă vreme în urmă, însă, atâta timp cât compania de dragare îl mai ținea, el avea de gând să lucreze în continuare. Să stea acasă și să completeze piesele lipsă de la puzzle-uri nu era tocmai imaginea lui despre o viață bună. Îl examină pe bărbatul care stătea în picioare alături de el și care era, din câte își dădea seama, ceva mai în vârstă decât el.

– Ce părere aveți? întrebă Kaufman.

Bărbatul se întoarse, înalt și încă suplu la cei aproape optzeci de ani ai săi, cu părul încă des încărunțit. Avea fața ridată ca pielea de vițel. Se uită cu atenție la locomotivă, cu o expresie gânditoare, cu ochii care în mod normal se bazau mai mult pe ochelari. Avea în ei o strălucire albastruie, cu o ușoară tentă de violet. O mustață stufoasă și cărunță îi acoperea buza de sus, ca și cum ar fi fost plantată acolo cu ani în urmă. Se potriveaua cu sprâncenele, care îi deveniseră și ele stufoase odată cu vârsta. Își ridică de pe cap pălăria scumpă de Panama și își tamponă fruntea cu o batistă. Se îndreptă către locomotiva recuperată, care stătea acum bine fixată pe punte, și își concentrează atenția

asupra cabinei mecanicului. Apa și nămolul se prelingeau de pe scări și se scurgeau pe podeaua barjei.

– În ciuda nămolului, spuse acesta în cele din urmă, încă este frumoasă din punct de vedere estetic și este plăcută ochiului. Nu cred că va trece mult timp, și vreun muzeu al căilor ferate o să apară cu fondurile necesare pentru restaurarea ei, pentru a o expune.

– A fost un noroc chior că localnicul care pescuia acolo și-a pierdut motorul și a dragat fundul lacului ca să-l găsească, altfel locomotiva ar mai fi stat acolo încă o jumătate de secol.

– Da, a fost un adevărat noroc, spuse târăgănat bărbatul înalt, cu părul alb.

Kaufman făcu vreo câțiva pași înainte și își trecu mâna peste una dintre imensele roți de tracțiune. Pe chip i se așternu o expresie plină de sentimentalism.

– Tatăl meu a lucrat ca mecanic la Union Pacific, spuse el încetșor. El spunea întotdeauna că locomotiva de la Pacific era cea mai grozavă din câte condusesse vreodată. Obişnuia să mă lase să stau în cabină atunci când aducea vreun tren la reparații. Clasa Pacific era utilizată în special la tractarea vagoanelor de pasageri pentru că era atât de rapidă.

O echipă de scufundători, îmbrăcați în costume de pânză cauciucată, stăteau în picioare pe platformă pe măsură ce aceasta se ridica la suprafața apei glaciale. Purtau căștile greoaie din alamă de tipul Mark V, aveau prinse cu niște curele greutatea mari în dreptul pieptului, și în picioare purtau cizme de scufundători cu partea superioară din pânză, cu vârfurile tot din alamă, iar cu tălpile din plumb, care cântăreau peste șaisprezece kilograme. Cu totul, scufundătorii aveau pe ei aproape șaptezeci de kilograme de echipament. Ei trăgeau cu putere de cablurile lor ombilicale, ridicându-se către pompa de la suprafață care le furniza aerul în timpul scufundărilor, în vreme ce platforma era ridicată și se balansa înspre punte. În scurt timp, fură aduși la bord, după care o altă echipă cobori pe scări și rămase în picioare pe platformă pe măsură ce aceasta cobora

din nou în apele lacului, încă înghețate în urma iernii prelungite din Montana.

Bărbatul cel înalt privea în tăcere, părând nelalocul lui printre cei din echipajul barjei așa cum erau îmbrăcați aceștia, cu hainele și salopetele lor pătate de unsoare. El era îmbrăcat cu niște pantaloni cafenii călcați cu grijă și cu un pulover scump, împletit de mână, din cașmir, iar peste acesta purta o jachetă tot din cașmir. Pantofii îi erau foarte lustruiți și își menținuseră luciul în mod surprinzător chiar și pe puntea îmbibată de unsoare, printre cablurile ruginite.

Examină stratul gros de nămol de pe treptele care duceau la cabina mecanicului, apoi se întoarse către Kaufman.

– Hai să aducem o scară ca să putem urca până în cabină!

Kaufman dădu ordin unui lucrător din echipajul barjei care se afla în apropiere și curând acesta veni cu o scară care fu proptită la baza cabinei, chiar în spatele locului ocupat de mecanic. Mai întâi urcă șeful operațiunilor, urmat de privitorul mai în vârstă. Apa se scurgea de pe acoperiș, în vreme ce cărbunile dizolvate, amestecate cu nămolul, curgea prin ușa deschisă a cazanului pe podeaua din metal.

La început, se părea că nu se afla nimic în cabina mecanicului. Labirintul de valve, țevi și leviere montate deasupra cazanului era acoperit cu straturi de nămol care se prelingea și de tentacule de alge verzi care gâsiseră acolo un mediu prielnic să crească. Noroiul de pe podeaua cabinei le ajungea până la glezne, însă observatorul înalt și tăcut nu păru să realizeze că acesta îi acoperea încălțările. Îngenunche și examină trei ridicături care răsăreau din nămol ca niște movițe.

– Mecanicul și fochistul, declară el.

– Sunteți sigur?

– Sunt sigur, răspunse acesta încuviințând din cap. Mecanicul se numea Leigh Hunt. Avea nevastă și doi copii, amândoi sunt acum de vârstă mijlocie. Fochistul se numea Robert Carr. Avea de gând să se însoare imediat ce se întorcea din cursă.

– Și cine era cel de-al treilea?

– Se numea Abner Weed. Acesta a fost un răufăcător. El i-a forțat pe Hunt și pe Carr să conducă locomotiva, amenințându-i cu un pistol de la spate.

– Niciunul nu arată prea bine, murmură Kaufman, scârbit de ceea ce vedea. Mă mir că nu au rămas doar scheletele din ei.

– Nu ar fi rămas nimic din ei dacă ar fi murit în apă sărată, însă apa rece și proaspătă din lacul Flathead i-a conservat. Ceea ce vezi este țesutul adipos în care este stocată grăsimea. Se descompune în decursul timpului dacă stă în apă, conferind corpului un aspect cerat, ca de săpun, care se numește „saponificare”.

– Va trebui să-l anunțăm pe șerif și să aducem aici un medic legist.

– Acest lucru va întârzia operațiunea? întrebă străinul.

– Nu, niciunul din aceste lucruri nu ar trebui să târăgăneze lucrurile. De îndată ce echipa de scafandri conectează cablurile de ridicare, scoatem la suprafață și tenderul¹.

– Este foarte important să văd ce se află și în vagonul care era conectat la locomotivă.

– O s-o faceți, spuse Kaufman, și privi înspre bărbat, încercând în zadar să-i citească gândurile. Mai bine ne ocupăm mai întâi de tender, ca să simplificăm lucrurile. Dacă ne concentrăm asupra celui alt vagon înainte să fie decuplat de tender, s-ar putea ca rezultatul să fie dezastruos. Este posibil ca acesta să nu fie la fel de greu ca locomotiva, însă dacă nu suntem atenți, s-ar putea desface în bucățele. Este o operațiune mult mai complicată. Și, în afară de asta, partea din față a vagonului de bagaje este îngropată pe jumătate sub tender.

– Nu este un vagon de bagaje. Este un vagon de marfă.

– De unde știți acest lucru?

Observatorul ignoră întrebarea.

– Ridicați mai întâi vagonul de marfă! Dumneata conduci operațiunea.

Kaufman se uită în jos la movilele oribile care fuseseră cândva niște oameni.

¹ Vagonul în care se păstrau cărbunii și apa (n.tr.)

– Și cum au ajuns aici? Cum a putut un tren să se piardă în mijlocul lacului atâta amar de timp?

Bărbatul înalt privi în depărtare peste albastrul liniștit al lacului.

– Acum patruzeci și patru de ani, în acest loc era un feribot care transporta de o parte și de alta a lacului vagoane de tren încărcate cu cherestea.

– Este totuși foarte ciudat, spuse Kaufman târăganat. Ziarele și oficialitățile din Southern Pacific au declarat că trenul a fost furat. Dacă îmi amintesc bine, era pe data de 21 aprilie 1906.

Bătrânul zâmbi.

– Compania a încercat să mușamalizeze toată povestea. Trenul nu a fost furat. Un impiegat de mișcare de la calea ferată a fost mituit să închirieze locomotiva.

– Trebuie să fi fost ceva de valoare în vagonul de marfă dacă a meritat să moară atâția oameni, fu de părere Kaufman. Cum ar fi un transport de aur.

Bătrânul dădu din cap în semn de încuviințare.

– Au circulat niște zvonuri cum că acel tren transporta aur. Dar, dacă este să se cunoască adevărul, nu era aur, ci bani lichizi, spuse el.

– Patruzeci și patru de ani, spuse Kaufman lungind cuvintele. O perioadă destul de lungă pentru un tren ca să dispară. Poate că banii se află încă în vagon.

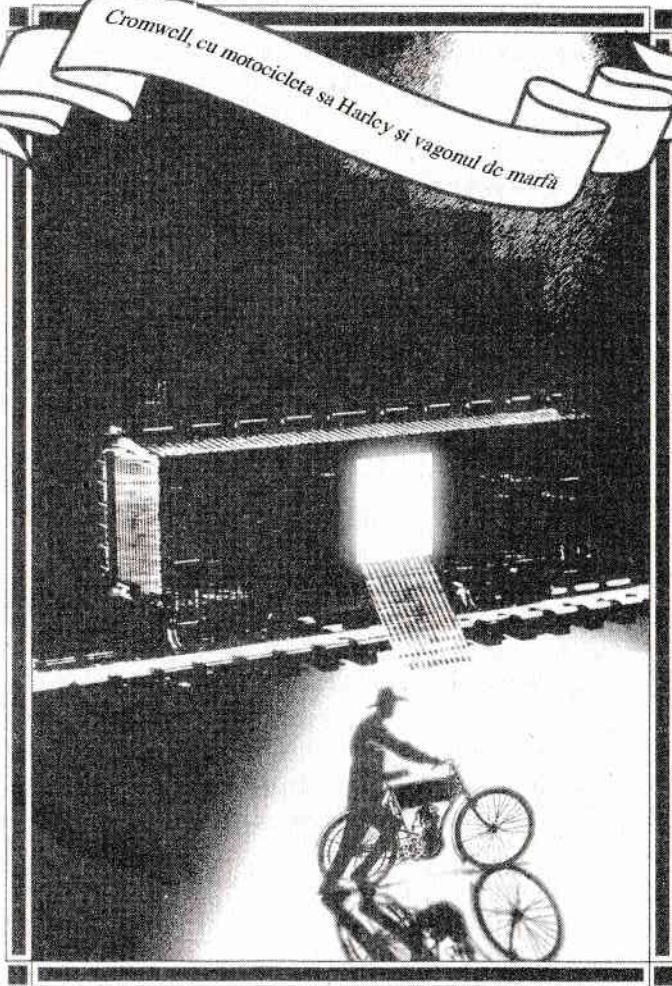
– S-ar putea, spuse bărbatul cel înalt, privind în zare la ceva ce nu putea vedea decât el. S-ar putea chiar să aflăm aceste răspunsuri în momentul în care vom pătrunde în el.

BANDITUL-MĂCELAR

LBRIS

We know
books

Cromwell, cu motocicletă sa Harley și vagonul de marfă

CAPITOLUL 1

10 ianuarie 1906
BISBEE, ARIZONA

Oricine ar fi văzut în după-amiaza aceea un bătrân vagabond beat care se deplasa încet și cu pasul nesigur pe Moon Avenue din Bisbee, l-ar fi luat drept cine nu era de fapt, adică un bărbat care îmbătrânise înainte de vreme lucrând în minele care străbăteau pe dedesubtul orașului munții bogăți în minereuri. Avea cămașa murdară și mirosea a nespălat. O singură bretea îi susținea pantalonii rupți și zdrențuiți, cu manșetele băgate în ghețele scâlciate și uzate, care ar fi trebuit aruncate de mult la groapa de gunoi din afara orașului. Părul încâlcit și unsuros i se împrăstia pe umeri și i se încălcea în barba neîngrijită care îi atârna înspre abdomenul voluminos. Avea ochii de un căprui atât de închis, că păreau aproape negri. Privirea îi era lipsită de expresie; ochii îi păreau reci și aproape malefici. Niște mânuși de lucru îi acopereau mâinile care nu ținuseră niciodată în viața lor o lopată sau un târnăcop. Sub un braț ținea un sac vechi din pânză care părea gol. Sacul murdar avea inscripționat pe el într-un mod aproape decorativ cuvintele COMPANIA DE SEMINȚE ȘI GRĂUNȚE DOUGLAS, OMAHA, NEBRASKA.

Bătrânul se gândi câteva clipe, după care se așeză pe o bancă situată la intersecția Moon Avenue cu Tombstone Canyon Road. În spatele lui era o cârciumă, goală în cea mai mare parte,

din cauză că era pe la amiază, iar clienții obișnuiți lucrau la ora aceea din greu în mine.

Oamenii care se plimbau sau făceau cumpărături prin orașul minier nu îi acordau decât o privire scurtă și dezgustată. De câte ori trecea cineva, el își scotea o ticlă de whisky dintr-un buzunar de la pantaloni și trăgea o dușcă bună, după care o închidea la loc și o punea înapoi. Nimeni nu ar fi avut cum să știe că în ea nu era whisky, ci ceai.

Era destul de cald pentru luna iunie. El aprecie că erau peste treizeci și cinci de grade. Se lăsă pe spate și privi într-o parte și alta a străzilor, în timp ce pe lângă el trecu o caleașcă trasă de un cal bătrân. Tramvaiele electrice nu apăruseră încă în Bisbee. Majoritatea vehiculelor de pe stradă erau încă trăsurile de două persoane și caleștile trase de cai. Orașul nu avea decât câteva automobile și camioane de marfă, și nu era niciunul la vedere.

Avea destule informații despre oraș ca să știe că fusese fondat în 1880 și își primise numele după judecătorul DeWitt Bisbee, unul dintre bogătașii care dețineau Mina Regală de Cupru. Comunitatea era destul de mare, avea o populație de douăzeci de mii de oameni, ceea ce făcea să fie orașul cel mai mare dintre San Francisco și St. Louis. În ciuda faptului că existau numeroase familii de mineri care locuiau în clădiri mici și modeste din lemn, cea mai mare parte a economiei se baza pe cârciumi și pe o mică armată de femei deocheate.

Bărbatul își lăsă capul în piept. Arăta ca un om beat care adormise. Numai că se prefăcea doar. Era conștient de fiecare mișcare din jurul său. Mai arunca din când în când câte o privire pe partea cealaltă a străzii, la Banca Națională din Bisbee. Se uită cu interes, prin ochii pe jumătate închiși, cum un camion cu remorcă și roți cu cauciucuri solide se apropie zgomotos de bancă. Nu era decât un paznic, care coborî din camion și transportă în interior un geamantan mare cu bancnote proaspăt tipărite. După câteva minute, acesta scoase pe ușă un cufăr greu, ajutat de casierul băncii, pe care apoi îl urcă în camion.

Bărbatul știa că era un transport de aur, o parte din cele optzeci și cinci de mii de kilograme care fuseseră produse în minele locale. Însă nu aurul îi atrăsese interesul. Era prea greu și prea riscant pentru un singur om să se ocupe de el. Baniile gheață erau cei care îl aduseseră la Bisbee, și nu metalul galben atât de râvnit.

Privi cum camionul plecă de acolo și cum doi bărbați, pe care îi identificase drept gardieni de la uriașa companie miniere Phelps Dodge, ieșiră din bancă. Aceștia livraseră banii pentru ca a doua zi să se plătească în numerar salariile angajaților companiei miniere. Zâmbi în sine sa, știind că acțiunile Băncii Naționale Bisbee se ridicaseră la un nou nivel.

Îi privise pe oamenii care intrau și ieșeau din bancă timp de aproape două săptămâni, astfel că acum îi putea identifica din vedere. Mai remarcase și orele la care aceștia veneau și plecau. Satisfăcut că nu se afla nimeni în bancă în afară de un casier și proprietarul care era și administrator în același timp, se uită la ceas și dădu din cap. Fără grabă, bătrânul vagabond se ridică, se întinse și se îndreptă alene către bancă, traversând strada pavată cu cărămidă și pistele pentru trăsuri, ținând pe un umăr sacul de pânză mare și gol. Chiar în momentul în care era pe punctul de a intra, o femeie trecu pe neașteptate pe lângă el. Aceasta îi aruncă o privire dezgustată, păși pe lângă el ca să-l ocolească și intră în clădire. Femeia nu făcea parte din planul său, însă se hotărî că era mai bine să se ocupe de acest lucru atunci, să nu mai aștepte. Verifică strada, după care intră în bancă după ea. Închise ușa. Casierul era în interiorul seifului, iar femeia aștepta ca acesta să revină. Vagabondul scoase dintr-o gheață un pistol automat Colt de calibrul 38, un model din 1902, și o lovi pe femeie cu țeava în ceafă, privind cu nepăsare cum se prăbușește pe pardoseala din lemn. Acest lucru se petrecu atât de rapid și pe neașteptate, încât proprietarul băncii nu văzu și nu auzi nimic din biroul său.

Apoi minerul beat care se transformase deodată într-un spărgător de bănci se repezi sprinten la ghișeu, pătrunse în biroul proprietarului și îi puse țeava pistolului la ceafă.

– Dacă faci cea mai mică mișcare, te împuşc pe loc! spuse el cu o voce joasă, dar foarte fermă. Acum cheamă-l pe casier în biroul tău!

Proprietarul băncii, chel, gras și în stare de șoc, se uită la el cu niște ochi căprui măriți de groază. Fără să opună vreo rezistență, strigă tare:

– Roy, vino până aici!

– Imediat, domnule Castle, răspunse Roy din interiorul seifului.

– Spune-i să lase deschis seiful, șopti spărgătorul pe un ton tăios.

– Roy, nu închide ușa la seif, se conformă Castle așa cum i se poruncise, privind cruciș spre pistolul care îl apăsa pe frunte.

Roy ieși din seif, cu un catastif sub braț. Nu avea cum s-o vadă pe femeia care zăcea inconștientă pe pardoseala de sub ghișeu. Fără să suspecteze nimic, intră în biroul lui Castle și înțepeni pe loc când îl văzu pe hoț ținând un pistol îndreptat către capul șefului său. Spărgătorul îndepărtă țeava pistolului de capul lui Castle și făcu semn cu el înspre seif.

– Amândoi, spuse el calm, intrați în seif!

Niciunul nu se gândi măcar să se împotrivească. Proprietarul băncii se ridică de la birou și intră primul în casa de bani, în vreme ce spărgătorul se repezi la fereastră să verifice dacă nu cumva se îndrepta cineva către bancă. Cu excepția câtorva femei ieșite la cumpărături și a unei căruțe cu bere care trecea pe stradă, afară era liniște.

Interiorul seifului era bine iluminat, cu o lustră de alamă Edison atârând de plafonul de metal. În afară de cufărul în care se găsea aurul, rafturile erau acoperite cu vrafuri de acțiuni și cu salariile companiilor miniere. Spărgătorul îi aruncă sacul casierului.

– Haide, Roy, umple-l cu toți verzișorii pe care îi ai.

Roy făcu precum i se spusese. Cu mâinile tremurânde, începu să adune în sac grămezile de bancnote de diferite valori.

În momentul în care termină, sacul era întins la maximum, gata să plesnească, și părea de mărimea unui sac de rufe bine umplut.

– Acum întindeți-vă pe podea! porunci spărgătorul.

Castle și Roy, crezând că hoțul era acum pe punctul de a-și pregăti ieșirea, se întinseră pe pardoseală, cu mâinile ridicate la cap. Spărgătorul scoase dintr-unul din buzunare un fular gros de lână și îl înfășură în jurul vârfului țevii de la pistolul său automat. Pe urmă îi împuşcă în cap pe amândoi bărbații. Se auzi mai mult ca două bufnituri zgomotoase decât ca bubuitul unei arme de foc. Fără să mai ezite nicio secundă, își ridică sacul pe unul din umeri și ieși din seif fără să se mai uite înapoi.

Din păcate, încă nu terminase. Femeia de lângă ghișeu gema și încerca să se ridice în coate. Cu o indiferență rece, se aplecă, coborî țeava pistolului și o împuşcă în cap la fel cum făcuse cu proprietarul băncii și cu casierul. Nu avu nicio remușcare, nici cea mai mică urmă de emoție. Nu îi păsa deloc dacă vreunul dintre aceștia aveau familii pe care le lăsau în urma lor. Ucisese trei oameni lipsiți de apărare cu sânge-rece și cu tot atâta lipsă de sentiment pe care ar fi manifestat-o dacă ar fi pășit peste niște furnici.

Se opri să caute unul dintre cartușele pe care i se păruse că îl auzise căzând din interiorul fularului înfășurat în jurul pistolului pe pardoseală, însă nu reuși să-l găsească. Renunță și ieși firesc din clădirea băncii, observând cu satisfacție că nu auzise nimeni împuşcăturile infundate.

Ținând pe un umăr sacul de pânză plin cu bani, individul o luă pe aleea care ducea în spatele băncii. Intră într-o nișă mică de sub niște scări unde nu avea cum să fie văzut, își scoase hainele slinoase, peruca și barba cu păr cărunt și le aruncă pe toate într-o valijoară. Apăru apoi îmbrăcat într-un costum scump, făcut la comandă, își așeză pălăria pe cap într-o parte, într-o atitudine degajată, peste părul roșcat proaspăt pieptănat. Își strecură la gât o cravată și o legă în față, punându-și în valiză și ghețele scâlciate. Era un individ scund, iar tălpile și tocurile ghetelor fuseseră înălțate cu vreo cinci centimetri. Pe urmă încălță o